

Problém Západu

„Odejmeš-li právo, čím jiným pak bude stát než velkou loupežnou hordou?“

Tato slova sv. Augustina (354–430), římského biskupa severoafrického Hippa, připomněl papež Benedikt XVI. v září roku 2011 během své promluvy v Bundestagu. Své krajany tak vyzval k obnovení demokratického právního státu, opuštění pozitivismu a návratu k přirozenosti a rozumu. Stalo se to dva roky poté, co se zhroutil demokratický právní stát v České republice a takřka dva roky před tím, než se totéž stalo v Evropské unii, konfederaci států evropského Západu. Tato kniha přináší svědectví o tom, jak se myšlení osob, zastávajících důležité funkce, vymklo jejich i naší kontrole, což vede ke stále se prohlubující krizi naší kultury. Autor během sedmi let shromáždil písemné důkazy o tom, že se Ústavní soud ČR, Nejvyšší správní soud, soustava soudů a státních zastupitelství České republiky i vrcholné orgány Evropské unie (Evropská komise, Evropský soudní dvůr) i Rady Evropy (Evropský soud pro lidská práva) staly nefunkčními, načež byly obsazeny organizovaným zločinem.

Cílem této knihy je tento kolaps zbrzdit, vyvolat snahu o potřebnou nápravu a dosáhnout stabilizace společnosti, a to s vědomím, že: „... když kterýkoli úřad neuznává nebo porušuje lidská práva, pak nejenže neplní své povinnosti, ale jeho nařízení nemá žádnou závaznou moc“. (Jan XXIII., encyklika *Pacem in terris*, 61.)

ISBN 978-80-903958-9-3

9 788090 395893

Problém Západu

Vladimír Chlup

Vladimír Chlup: Problém Západu

Vladimír Chlup

Problém Západu

Olomouc 2016

chlup.net

KATALOGIZACE V KNIZE — NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Chlup, Vladimír

Problém Západu / Vladimír Chlup. – 1. vydání. –
Olomouc : Chlup.net, 2016. – 136 stran
ISBN 978-80-903958-9-3

321:34 * 34(091) * 342.22 * 34:32 * 321.7+342.34 *
347.132.14.023 * (437.3) * (4-15)

- od 1918
- stát a právo – Česko – 20.-21. století
- právní dějiny – Česko – 20.-21. století
- právní stát – Česko – 20.-21. století
- právo a politika – Česko – 20.-21. století
- demokracie – Česko – 20.-21. století
- demokracie – Evropa západní – 20.-21. století
- zneužití práva – Česko – 20.-21. století
- zneužití práva – Evropa západní – 20.-21. století
- monografie

34 - Právo [16]

Na titulní straně *kostel sv. Bartoloměje v Jívové*, fotografie z roku 1940.

Na frontispisu *Edelmannův palác se sochou sv. Antonína Paduánského s Ježíškem v náručí z olomoucké Nejsvětější Trojice*.

© Vladimír Chlup, 2016

ISBN 978-80-903958-9-3

Obsah

Úvod	1
Rovnice Edelmannova paláce	3
Ústava ČSSR a stanovy KSČ	9
První historický exkurz – znamení doby	15
Druhý historický exkurz – vznik České republiky	19
Definice systému – demokratický právní stát	27
Destrukce systému	35
Destrukce České republiky	51
Projevy destrukce – samospráva	63
Projevy destrukce – státní správa	73
Projevy destrukce – policie, soudy a státní zastupitelství	79
Rekapitulace destrukce demokratického právního státu v ČR	83
Evropský rozměr destrukce	87
Svoboda	93
Důsledky destrukce	103
Současná situace	113
Závěr	117

Přehled použitých zkratek	123
Věcný rejstřík	125
Jmenný rejstřík	127

První historický exkurz

– znamení doby

Mnozí obyvatelé ČSSR snili o odstranění vedoucí úlohy KSČ, demokratického centralismu i zamezení dalšího uplatňování sloganu *každému podle svých schopností, každému podle jeho potřeb*, založeného na drzosti a aroganci komunistů a jejich přísluhovačů, často aktivních spolupracovníků Státní bezpečnosti, tajné policie, určené mj. k vyhledávání a umlčování odpůrců KSČ a tedy i KSSS. Tito lidé se chtěli vrátit na Západ, doufali v návrat mezi země vyznačující se dualismem moci světské a duchovní, ze kterého vzešly i demokratické právní státy. Ostatně příslušníky této kultury nepřestali být ani po obsazení našeho území kulturou Východu, která vůči nám umně využila jí kulturně vlastní demokratický centralismus a naše vzdělání destruovala pomocí komunistické ideologie, vytvořené na Západě v turbulentním devatenáctém století, jako jedna z mocenských technologií bez jakékoliv odpovědnosti.

Ani již více jak tisíc pět set let trvající vývoj Západu nebyl bez problémů, střetů a tragédií, ale dosud vždy dokázal najít cestu zpět k oné svobodné vůli, jejíž správné užívání nám přináší i dar bázně, zbožnosti, lásky, rady, vědění, rozumu a moudrosti. Ano, zmiňuji zde sedm darů Ducha svatého, což může mnohé rozladit. Prosím tedy, abyste se nenechali odradit, neboť ústředním tématem je nyní řešení problému změny právního řádu totalitního státu do podoby demokratického právního státu a učení římsko-katolické církve je zde zmíněno proto, že jako jediná vydala dokument popisující řádný proces této změny. Oním dokumentem je encyklika *Pacem in terris* papeže svatého Jana XXIII. z 11. dubna 1963, vydaná v průběhu Druhého vatikánského koncilu, a toto *znamení doby* je v ní popsáno následovně:

75. Z toho, co bylo vyloženo, jasně plyne, že v dnešní době je při právním uspořádání na prvním místě požadavek vypracovat stručně a jasně formulovaný souhrn základních lidských práv a včlenit ho do ústavních zákonů.

76. *Dalším požadavkem je náležitá právní formulace ústavy každého státu, která by vymezila, jakými způsoby jsou jmenováni vedoucí činitelé státu, jakými závazky jsou navzájem propojeni, jaké jsou jejich pravomoci a konečně jakým způsobem jsou povinni při své práci postupovat.*

77. *Nakonec je tu požadavek vymezit se zřetelem k právům a povinnostem vztahy mezi občany a představiteli států; těm se ukládá jako hlavní úkol uznávat, respektovat, harmonicky sladovat, chránit a podporovat práva a povinnosti občanů.*

78. *Jistě nelze přijmout jako správný názor těch, kdo tvrdí, že vůle jednotlivých lidí nebo jistých společenství je první a jediný zdroj práv a povinností občanů, z něhož pramení jak závaznost ústavy, tak i oprávněnost veřejných autorit.*

79. *Avšak snahy, o nichž byla zmínka, také zjevně dosvědčují, že lidé jsou si v dnešní době stále více vědomi své vlastní důstojnosti: to je podněcuje jak k účasti na veřejném životě, tak k požadavku, aby jejich vlastní a nedotknutelná práva daná ústavou byla zachováвана; lidé nadto dnes ještě žádají, aby nositelé veřejné moci byli voleni podle ústavy a aby vykonávali svůj úřad v jejich mezích.¹³*

Tato jasná slova Svatého Otce je možno považovat za zásadní pro smíření římsko-katolické církve, jednoho ze dvou signatářů původní smlouvy, ustavující kulturu Západu s hnutím lidských práv, které vyvrcholilo dne 10. prosince 1948 schválením Všeobecné deklarace lidských práv Organizací spojených národů (OSN). Dále bylo v podmínkách evropského Západu vše rozvedeno Londýnskou smlouvou, ustavující 5. května roku 1949 Radu Evropy, která se nyní opírá zejména o Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. listopadu 1950, jež tvoří i obecné zásady práva Evropské unie.

Za platný postup výstavby řádného právního státu kultury evropského Západu považují následující řešení:

- I. přijetí Listiny základních práv a svobod, která by respektovala Všeobecnou deklaraci lidských práv OSN a nebyla v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod Rady Evropy, u které má Vatikán statut pozorovatele;

¹³Sociální encykliky (1891–1991). Zvon, Praha 1996, str. 199–200.

- II. přijetí Ústavy, vymezující základní vztahy pro výstavbu a vztahy mezi hlavními orgány státní moci;
- III. přijímání jednotlivých zákonů, které nejsou v rozporu s Listinou a Ústavou;
- IV. Listinu, Ústavu a zákony založit na metafyzickém přesahu vůle jednotlivců i společenství;
- V. dbát na účinnou obranu a zajištění funkčnosti práv lidí a povinností nositelů veřejné moci.

A právě toto řešení museli v roce 1989 po pádu komunistického systému v Evropě akceptovat i obyvatelé současné České republiky, tedy alespoň pokud chtěli na svém území obnovit státní zřízení Západu. Osobně jsem rád, že jsme se rozhodli vydat touto cestou.

i demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana.

Vůle ústavodárce vyjádřená ústavním zákonem č. 195/2009 Sb. nebyla naplněna. Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky se v nastalém zmatku do 15. října 2009 neuskutečnily. Patnáctého října roku 2009 tak na území České republiky skončil demokratický právní stát zvaný Česká republika.

Hlavní důvody, které vedly k rozhodnutí Ústavního soudu ČR, shrnul Pavel Rychetský, zastávající do 15. října roku 2009 funkci předsedy Ústavního soudu ČR takto:

Evropský systém hodnot byl především systém křesťanský. Může někdo věřit v Boha po tom, co šly miliony lidí do plynu, a on nezasáhl? Základem křesťanské víry je víra v to, že Bůh je všemohoucí – ale pokud to tak je, tak je Bůh největší zločinec. Proto se rozpadl systém hodnot, protože byly plynové komory.³⁶

Pouhé čtyři dny poté, co měly být volby do Poslanecké sněmovny, se tak Pavel Rychetský v rozhovoru pro časopis Profit situoval do pozice boha, jenž měl nahradit křesťanského Boha, který dle něj buď neexistuje, nebo je největší zločinec. Asi tak učinil proto, že někdo přece rozhodovat musí.

Vědom si nebezpečnosti nastalé situace i zvrácenosti myšlenek osob, které ovládly Ústavní soud ČR, jsem dne 2. listopadu 2009 podal na Ústavním soudu ČR ústavní stížnost, ve které jsem příslušné osoby vyzval³⁷, aby byl nález sp. zn. Pl. ÚS 27/09 cestou autoremedury zrušen, jinými slovy jsem již bývalé ústavní soudce požádal, aby se zamysleli a své chybné rozhodnutí dali do souladu s ústavním pořádkem. Při této příležitosti jsem se ve svém podání snažil vysvětlit, že nález sp. zn. Pl. ÚS 27/09 je a bude vždy nevykonatelný a tudíž neplatný, neboť je a bude vždy v rozporu s ústavním pořádkem (včetně Listiny a Ústavy) a toto nemůže ovlivnit ani jeho zveřejnění ve Sbírce zákonů. Odpověď Ústavního soudu ČR na mé podání nese datum 13. listopadu 2009 a neobsahuje odkaz na žádné vysvětlení či zákonné zmocnění, které by nález sp. zn. Pl. ÚS 27/09 ospravedlňovalo. Nicméně jsou v něm tato slova:

Pouze na okraj, daleko nejspíše již jen za svoji osobu, v obecné rovině poznamenávám, že s alespoň principiálně podobnými analýzami nálezu přijatých plénem Ústavního soudu, tj. ideálně

³⁶Rozhovor s Pavlem Rychetským: Existuje-li Bůh, je to zločinec. In: Profit č. 42, ročník 20 (2009), str. 31. (www.olomouckanoc.cz/zapad/008.pdf)

³⁷Stížnost k Ústavnímu soudu ze dne 2. 11. 2009. (www.olomouckanoc.cz/zapad/009.pdf)

*všech 15 přepečlivě vybraných, zkušených specialistů s bez výjimky pozoruhodným profesionálním životopisem, se setkávám sice sporadicky, nikoli ale zcela výjimečně. Vždy znovu a znovu musím obdivovat sebedůvěru jejich pisatelů ...*³⁸

Okamžitě po přečtení mne napadla paralela s oním *bojovým svazkem nejaktivnějších a nejuvědomělejších občanů*, kodifikovaným ve vztahu k členům KSČ v Ústavě z roku 1960. Stále se mi ale nechtělo a nechce věřit tomu, že by se měl Ústavní soud ČR podobat onomu řeckému Olympu. Asi jsem nebyl sám, kdo tomu, a to i přes slova pana Pavla Rychetského, nechtěl uvěřit. Podobně reagoval na rozhovor uveřejněný v časopise Profit i katolický kněz Tomáš Halík, který požádal redakci deníku Lidové noviny, aby mu zprostředkovala rozhovor s Pavlem Rychetským. Tento rozhovor se uskutečnil na konci roku 2009 a byl publikován i na webových stránkách deníku Lidové noviny. V rozhovoru pan Rychetský prohlásil:

*Jinými slovy jsem přesvědčen, že většina z těch 70 procent [ateistů] přinejmenším věří v základní lidské hodnoty, jako je láska nebo pomoc slabšímu. A někdo k tomu potřebuje tu transcendentální rovinu, a má-li ji, má jednodušší život. A někdo ji nepotřebuje, připouštím, že je to můj případ. Právě abych si nemusel klást otázky, na které není odpověď je pro mne jednodušší si vytvořit "Boha" sám v sobě, ale ten termín Bůh je zástupný.*³⁹

Na tomto místě můžeme vzpomenout slova Pavla Holländera: *A jsem možná trochu ješitný, ale snažím se morálního soudce své nedokonalosti a svého selhání dělat pro sebe sám.* Vědomí vlastní výjimečnosti či dokonce vyvolenosti bylo u soudců posledního Ústavního soudu ČR asi velmi silné, stejně jako předtím u komunistů.

O nastalé situaci jsem tedy následně informoval⁴⁰ prezidenta republiky Václava Klause i adresně všech osmdesát jedna senátorů Parlamentu České republiky⁴¹. Tyto dokumenty zpřístupňuji na internetu, a proto se jim zde nebudu hlouběji věnovat.

Dne 5. února 2010 vydal prezident republiky rozhodnutí 37/2010 Sb., o vyhlášení voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, a to

³⁸Dopis Sp. zn.: SPR. ÚS 706/09. (www.olomouckanoc.cz/zapad/010.pdf)

³⁹Rozhovor s Tomášem Halíkem a Pavlem Rychetským: Se satanem nelze vyjednávat. In: www.lidovky.cz, 29. prosince 2009. (www.olomouckanoc.cz/zapad/011.pdf)

⁴⁰www.olomouckanoc.cz/zapad/012.pdf

⁴¹www.olomouckanoc.cz/zapad/013.pdf

na 28. květen 2010 a 29. květen 2010. I když bylo toto rozhodnutí v rozporu s ústavním pořádkem, konkrétně se stále platným ústavním zákonem č. 195/2009 Sb., tak se jednalo o rozhodnutí s jistou racionálností, neboť kopírovalo termíny, kdy by se v roce 2010 konaly řádné parlamentní volby. S ohledem na tyto blížící se volby jsem tedy dne 25. května 2010 podal na Vrchním státním zastupitelství v Olomouci trestní oznámení⁴² na předsednictvo Ústavního soudu ČR pro trestný čin sabotáže – úmyslu poškodit ústavní zřízení nebo obranyschopnost České republiky. Již v pondělí 31. května 2010, tedy první pracovní den po oněch *volbách*, jsem na Nejvyšším správním soudě podal žalobu⁴³ na neplatnost voleb, a to dle §87 odst. 4 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky.

Jako první jsem obdržel Usnesení Vol2/2010-6 od Nejvyššího správního soudu:

*Tímto zvláštním zákonem je zákon č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, podle jehož §87 odst. 1 se může podáním návrhu na neplatnost volby kandidáta domáhat ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen, a každá politická strana, politické hnutí nebo koalice, jejíž kandidátní listina ve volebním kraji byla pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována, přičemž návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí.*⁴⁴

K tomu mohu jen dodat, že svůj návrh jsem podával dle §87 odst. 4 (neplatnost voleb) nikoliv dle §87 odst. 1 (neplatnost volby kandidáta) a Nejvyšší správní soud se tak mým návrhem vůbec nezabýval. Tento protizákonný postup aktivoval mého otce, který se rozhodl podat obdobný návrh⁴⁵ jako já, ovšem v oné 10-ti denní lhůtě, týkající se rozhodování dle onoho §87 odst. 1.; rozhodování dle §87 odst. 4 se tato lhůta totiž logicky netýká. Na toto podání obdržel Usnesení Vol 19/2010-5 , týkající se opět nikoliv §87 odst. 4 nýbrž §87 odst. 1.

*Navrhovatel se vyzývá k odstranění vad podání doručeného Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 6. 2010, sp. zn. Vol 19/2010, a to označením kandidáta (kandidátů), proti (nimž) návrh směřuje.*⁴⁶

⁴²www.olomouckanoc.cz/zapad/014.pdf

⁴³www.olomouckanoc.cz/zapad/015.pdf

⁴⁴www.olomouckanoc.cz/zapad/016.pdf

⁴⁵www.olomouckanoc.cz/zapad/017.pdf

⁴⁶www.olomouckanoc.cz/zapad/018.pdf

Po otcově ujistění, že dle §87 odst. 4 směřuje vůči všem kandidátům, jeho návrh Usnesením Vol 19/2010-12⁴⁷ Nejvyšší správní soud zamítl. Postup Nejvyššího správního soudu zdůvodnil JUDr. Zdeněk Kühn takto:

Vážený pane doktore, já i moji kolegové z volebního senátu jsme obdrželi Váš dopis, který je reakcí na naše usnesení ve věci Vašeho návrhu na neplatnost voleb. Za tento dopis děkujeme, během našeho posledního senátu toto úterý jsme jej diskutovali. K věci samé mohu říci jen následující. Nález Ústavního soudu vyvolal velké a bouřlivé reakce nejen laické veřejnosti, ale též veřejnosti odborné. Názory na tento nález zůstávají různé. Jak ovšem sám uvádíte, rozhodnutí NSS ve věci vedené pod sp.zn. Vol. 19/2010 je konečné. Usnesení je postaveno na tezi, že Nejvyšší správní soud není oprávněn posuzovat ústavnost rozhodování Ústavního soudu. V tomto bodě se i nadále domnívám, že naše usnesení je správné.⁴⁸

Rozhodnutí Vol. 19/2010-12 je opravdu konečné, a to především pro Nejvyšší správní soud, další z institucí, která je po Ústavním soudu ČR nyní bez obsazení.

Jedenáct dní před rozhodnutím Vol. 19/2010-12 bylo vypracováno i vyrozumění o založení podání, vypracované JUDr. Janem Latou, Ph.D. na Městském státním zastupitelství v Brně. Toto vyrozumění se týkalo mého trestního oznámení na předsednictvo Ústavního soudu ČR. Opět zde mohu odkázat na první kapitolu, kde jsem dokázal, že trestní oznámení se dle zákona odkládá usnesením, nikoliv vyrozuměním. I tento dokument 3 ZN 144/2010-19 je tedy neplatný. Nicméně na rozdíl od prvního velmi stručného vyrozumění z Policie České republiky, uvedeného v případě Edelmannova paláce v Olomouci, je zde ono vyrozumění rozvedeno šířeji:

Vydání shora citovaného nálezu Ústavního soudu⁴⁹ nenaplnuje žádné znaky trestného činu, neboť nález byl vydán na základě ústavní stížnosti v rámci rozhodovacího procesu upraveného zákonem. Jde tedy o typický případ okolnosti vylučující protiprávnost (jednání právem dovoleným a aprobovaným).⁵⁰

Vědom si skutečnosti, že se trestní oznámení nevypořádává vyrozuměním, nýbrž usnesením i toho, že v tomto vyrozumění nebylo nikde definováno, který

⁴⁷www.olomouckanoc.cz/zapad/019.pdf

⁴⁸www.olomouckanoc.cz/zapad/020.pdf

⁴⁹Pl. ÚS 27/09

⁵⁰www.olomouckanoc.cz/zapad/021.pdf

Evropský rozměr destrukce

Tvrdit, že se vzdělávací systém České republiky zhroutil, se může zdát nadnesené. Česká republika zde přece není sama, je součástí kultury evropského Západu, zaštitěné Evropskou unií. Sám jsem od roku 2006 vlastníkem cestovního pasu, kde je nejprve nadepsáno Evropská unie a až poté Česká republika. Česká republika vstoupila do Evropské unie 1. května 2004 a 21. prosince 2007 se zapojila do schengenské spolupráce, následkem čehož na jejich hranicích zmizely v noci na 22. prosince 2007 stálé hraniční kontroly. Již devět dní předtím, tedy 13. prosince 2007, byla podepsána tzv. Lisabonská smlouva pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, která zavedla tzv. občanství Unie. Ratifikace Lisabonské smlouvy proběhla ale až 3. listopadu 2009, tedy po osudném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 27/09, a to problém je, zvláště když české ratifikační listiny nesou i podpis pana Jana Fischera, který tehdy nemohl být českým premiérem. Otázka, zda Lisabonská smlouva zajišťující občanství Evropské unie a opírající se o tři základní dokumenty (dále označované i jako *Smlouvy*):

- Smlouvu o Evropské unii,
- Smlouvu o fungování Evropské unie,
- Listinu základních práv,

skutečně platí, je tedy zcela na místě. Osobně jsem jejím příznivcem, ale jsem si rovněž vědom její překombinovanosti, spousty v ní obsažených výjimek, činících ji nepřehlednou i toho, že je na mnoha místech zatížena právním balastem.

Abychom změny ve fungování Evropské unie uskutečněné v rámci tzv. Lisabonské smlouvy mohli rekonstruovat, vraťme se opět k encyklice *Pacem in terris*, určující, že na prvním místě musí být *vypracovat stručně a jasně formulovaný souhrn základních lidských práv*. Tento požadavek je na místě, neboť dle čl. 20 Smlouvy o Evropské unii se zavedlo tzv. občanství Evropské unie, a tam kde je občanství, jsou i práva a povinnosti. Jaká jsou tedy ona práva

a povinnosti stanovená těmito Smlouvami? Systémově jsou definovány již v čl. 6 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii a to takto:

Základní práva, která jsou zaručena Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a která vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, tvoří obecné zásady práva Unie.¹¹⁰

To by ovšem znamenalo, že následkem nálezu sp. zn. Pl. ÚS 27/09 a na něj navazujících aktů došlo nejen k porušení mých práv zajištěných českou Listinou základních práv a svobod, ale jak jsem již ukázal i mnoha práv zaručených Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a svobod. O porušení práva na spravedlivé řízení mé manželky jsem se již zmínil, dále jde např. o popření práva na respektování soukromého a rodinného života (naše rodina a obydlí byly a jsou za asistence *Policie České republiky a státní moci* vystaveny porušování ochrany zdraví a zločinnosti), práva na účinný právní prostředek nápravy, zákazu zneužití práva, práva na svobodné volby apod. Tzv. *nový občanský zákoník* navíc celou problematiku práv a povinností natolik relativizuje, že jeho případná platnost by znemožnila naplnění jakýchkoliv základních práv. V souladu se Smlouvami mi nezbylo nic jiného, než se obrátit na Evropskou komisi, uvědomit ji o nastalém problému v České republice, členské zemi Evropské unie, a v souladu s čl. 7 Smlouvy o fungování Evropské unie ji vyzvat k nápravě. Příslušnou Stížnost Komisi Evropských společenství na porušení práva společenství¹¹¹ jsem odeslal 25. září 2013, tedy ještě před tím, než měl vstoupit v platnost tzv. *NOZ*, což se mělo stát 1. ledna 2014, a dostatečně dlouho před plánovanými volbami do Evropského parlamentu, které se měly uskutečnit v roce 2014. Evropská komise potvrdila, že tuto stížnost přijala 23. října 2013 s tím, že jí přidělila číslo jednací.¹¹²

Odpověď, datovanou 30. dubna 2014, jsem obdržel v květnu roku 2014, a to ještě před plánovanými volbami do Evropského parlamentu (přesné datum nejsem schopen určit, neboť připutovala jako obyčejný dopis do schránky). Alfou a omegou této odpovědi je následující tvrzení:

Podle smluv, na nichž je Evropská unie založena, nemá Evropská komise obecnou pravomoc zasahovat do záležitostí členských států v oblasti základních práv. Pravomoc zahájit řízení o porušení

¹¹⁰Konsolidované znění Smlouvy o Evropské unii. In: Úřední Věstník Evropské unie C326 ze dne 26. 10. 2012, str. C326/19

¹¹¹Stížnost k Evropské komisi. (www.olomouckanoc.cz/zapad/060.pdf)

¹¹²CHAP(2013)03125

*Smlouvy vůči některému členskému státu může uplatnit pouze tehdy, jestliže se předmětný problém týká práva Evropské unie.*¹¹³

Této odpovědi mohu rozumět jen tak, že základní práva nejsou součástí práva Evropské unie. Myslím, že jsem to tvrzení pochopil správně, jen mi stále není jasné, jak je mohla Evropská komise dát na papír a jak je mohla paní Salla Saastamoinen podepsat. Omlouvá ji snad jen to, že tato vedoucí oddělení Základních práv a práv dítěte Generálního ředitelství pro spravedlnost Evropské komise není Češka a česky psané odpovědi nemusela rozumět.

Situaci jsem se snažil napravit stížností¹¹⁴ k Evropskému soudnímu dvoru, neboť ono tvrzení Evropské komise mi přišlo opravdu šílené. U Evropského soudního dvora získala má stížnost číslo jednací T-551/14 AJ. Ve snaze zabránit možným nedorozuměním byla veškerá korespondence mezi mnou a Evropským soudním dvorem vedena ve francouzštině. Dne 18. září 2014 bylo vypracováno Rozhodnutí prezidenta tribunálu¹¹⁵, ve kterém se má stížnost zamítna s odkazem na dva minulé judikáty Evropského soudního dvora, konkrétně C-422/97 a T-202/02, ve kterých se různé právnické osoby (Sateba – Société anonyme de traverse sen béton Armé, Makedoniko Metro and Michaniki AE) domáhaly, aby jejich práva v členských zemích Evropské unie řešila Evropská komise. Zdůrazňuji, že oba případy byly řešeny ještě před tzv. Lisabonskou smlouvou a netýkaly se základních práv a ani fyzických osob. Mohu jen připomenout encykliku *Pacem in terris*, dle které jsou na prvním místě základní práva, na druhém zákony a teprve poté judikáty. Evropský soudní dvůr tedy nadřadil své judikáty nejen nad tzv. Lisabonskou smlouvou, ale i nad základní práva. Jsem přesvědčen, že toto mu Smlouvy neumožňují, neboť *právo vytvořené Smlouvou, tedy autonomním pramenem práva, by nemělo být vzhledem ke své zvláštní a původní povaze převáženo vnitrostátními právními předpisy jakéhokoliv charakteru, pokud nemá ztratit svůj charakter práva Společenství a pokud nemá být zpochybněn právní základ Společenství samotného*. Tato citace rozsudku ve věci *Costa/ENEL* se stala nezbytnou součástí výkladu smluv. Rozhodla o tom přímo mezivládní konference k závěrečnému aktu Lisabonské smlouvy. V tomto prohlášení z 13. prosince 2007 je uvedeno *Prohlášení o přednosti práva*:

Konference připomíná, že v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora Evropské unie mají Smlouvy a právo přijímané

¹¹³Sdělení JUST/C1/LK/vh/3686364s ve věci CHAP(2013) 03126, viz (www.olomouckanoc.cz/zapad/061.pdf)

¹¹⁴Podání k Evropskému soudnímu dvoru. (www.olomouckanoc.cz/zapad/062.pdf)

¹¹⁵Rozhodnutí prezidenta tribunálu č. 638293, viz (www.olomouckanoc.cz/zapad/063.pdf).

Unii na základě Smluv přednost před právem členských států, za podmínek stanovených touto judikaturou.

Konference dále rozhodla, že se k tomuto závěrečnému aktu připojí stanovisko právní služby Rady o přednosti práva ES ve znění uvedeném v dokumentu 11197/07 (JUR 260):

Stanovisko právní služby Rady ze dne 22. června 2007

Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že přednost práva ES je základní zásadou práva Společenství. Podle Soudního dvora je tato zásada neodmyslitelným prvkem zvláštní povahy Evropského společenství. V době prvního rozsudku této ustálené judikatury (rozsudek ze dne 15. července 1964 ve věci 6/64, Costa/ENEL) nebyla ve Smlouvě žádná zmínka o přednosti. Je tomu tak i dnes. Skutečnost, že zásada přednosti nebude v budoucí smlouvě uvedena, nezmění žádným způsobem existenci této zásady ani stávající judikaturu Soudního dvora.¹¹⁶

Existuje ale ještě jedna možnost, a to že Evropský soudní dvůr je přesvědčen, že jeho judikáty ční nejen nad Smlouvami, ale i nad základními právy. To by ale znamenalo nejen to, že soudci tohoto Dvora jsou vyznavači *konstituční doktríny* Egidijuse Kūrise, ale i to, že Evropská unie není založena na *oddanosti zásadám svobody, demokracie a úcty k lidským právům a základním svobodám a zásadám právního státu*, ale na demokratickém centralismu.

Vědom si nebezpečnosti nastalé situace, jsem připravil poměrně obsáhlou stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku, kterou jsem k němu následně podal 20. března 2015. Tato stížnost byla u Evropského soudu pro lidská práva zaregistrována pod č. 14542/15.

Zde se musím vrátit k onomu napětí mezi Radou Evropy a Ruskou federací, které jsem již zmínil v kapitole 6. Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku byl zřízen roku 1959 k projednávání porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to Radou Evropy založené tzv. Londýnskou smlouvou 5. května 1949. Čtyři roky po ukončení druhé světové války v Evropě se tak deset států evropského Západu rozhodlo úzce spolupracovat s tím, že někteří státníci požadovali vytvoření společného politického orgánu, jenž měl zabránit dalšímu konfliktu, jakým byla druhá světová válka, spojená v Evropě s vyhlazovacími tábory a etnickými čistkami. Chtěli se zkrátka vrátit ke společným kulturním kořenům Západu. Samotná Rada Evropy se následně změnila v orgán dohlížející na dodržování lidských práv, těch základních práv, jež by v souladu s tradicí Západu měla být vždy na prvním

¹¹⁶Konsolidované znění Smlouvy o Evropské unii, In: Úřední Věstník Evropské unie C326 ze dne 26. 10. 2012, str. C326/346.

Současná situace

Roku 1945 skončila druhá světová válka, ve které zahynulo přes šedesát miliónů lidí, minimálně deset procent obětí – 6 000 000 byli Židé. Připomínám to zde zejména proto, že židovská populace patřila početně sice k malé (asi 3,5%), ale velmi významné menšině i v předválečné Československé republice.

Z celkem 360 000 obětí druhé světové války v Československu tvořili Židé umučení v koncentračních táborech a věznicích plných 75 %, šlo tedy o 270 000 lidí. K mé české národnosti by tak bylo možno přiřadit přibližně 90 000 obětí, ale minimálně 6 000 z nich jsou oběti Porajmos, tedy romského holocaustu. Ono dělení na národy je tedy tak smutné, až ztrácí smysl. Vždyť v oněch tři sta šedesáti tisících obětech není ani započítáno asi 200 000 mrtvých obyvatel Československé republiky německé národnosti, tedy těch, jejichž rodiny se po válce staly objektem další etapy nacionalistického účtování.

Jak již jsem uvedl, došlo při poválečném vysídlování občanů Československé republiky německé národnosti asi k 18 816 obětem, ale současně je stále pohřešováno asi 200 000 lidí.

Již potřetí zde připomínám minimálně 248 politických vražd, 282 zabitých na státní hranici, 4 500 zemřelých politických vězňů, 21 440 osob internovaných v táborech nucených prací, 60 000 příslušníků pomocných technických praporů, 170 938 emigrantů z období komunistického režimu, a to jen na území Česka.

Za necelých sto let je to na jednu malou zemi s deseti miliony obyvatel hrozivý výsledek vzniklý působením různých šílených ideologií, tedy *idejí deformovaných určitým partikulárním zájmem*. Právě proto, aby se toto šílenství neopakovalo či alespoň zmírnilo, akceptovala římsko-katolická církev, jeden ze dvou zakladatelů kultury Západu, myšlenku *stručně a jasně formulovaného souhrnu základních lidských práv*, tedy Listinu, která je zcela zásadním atributem našeho demokratického právního státu. Akceptovala tak víru lidí, že jsou schopni dodržet své vzájemné *uznání přirozené důstojnosti a rovných a nezcizitelných práv*. Realita naší České republiky je důkazem, že se nám to nepovedlo. Zdá se, že opět *zvítězily* ony partikulární zájmy deformované ideje

přepečlivě vybraných, zkušených specialistů s bez výjimky pozoruhodným profesionálním životopisem. Každému z nás někdy ujede ruka, ale na toto jsem zíral. Stejně jsem zíral na to, že návrh podaný dle § 87 odst. 4 byl posuzován dle § 87 odst. 1, či na sdělení několika *představitelů státní moci*, že se neřídí zákonem.

Každá situace je ale řešitelná. Když jsem poprvé zíral na ony *přepečlivě vybrané*, opět jsem dostal otázku: *A co s tím uděláš?* Odpověděl jsem, že nyní již nemusím dělat nic, protože se to zhroutí samo. To bylo na počátku roku 2010, před více jak šesti lety. Na druhé straně není důstojné pouze čekat. Co teď? Naše Ústava ČR naštěstí s obranou proti takovéto destrukci demokratického právního řádu počítá. Čl. 2 odst. 2 Ústavy ČR říká, že *ústavní zákon může stanovit, kdy lid vykonává státní moc přímo*. Své podání k Ústavnímu soudu ČR jsem učinil *v souladu s využitím práva ius resistendi et contradicendi, garantovaného čl. 23 Listiny základních práv a svobod*, což nikdo nikdy nerozporoval. Byl s ním seznámen prezident republiky, všichni senátoři, Nejvyšší správní soud i všechny stupně státního zastupitelství. Čl. 23 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, zní:

Občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny.

Domnívám se, že stojím proti *státní moci*, která již na samém počátku tohoto příběhu **pominula** *kategorii občanské neposlušnosti (čl. 23 Listiny základních práv a svobod)*¹⁴⁸, a tím logicky i celou Listinu, tedy i demokratický právní řád.

V článku 23 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., ale nic o občanské neposlušnosti není, je tam pouze zákonné zmocnění *postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny*. Stojí-li proti Listině a tím i demokratickému právnímu státu Ústavní soud, celá soustava soudů a státních zastupitelství, orgány moci výkonné i orgány správní, a jsou-li ústavodárce a zákonodárci voleni v rozporu s Ústavou, pak je čl. 23 naplněn beze zbytku. Mohu si tedy dělat, co chci? Nikoli. Předně musím dodržovat Listinu základních práv a svobod a snažit se obnovit demokratický právní stát. Článek 23 zakládá především odpovědnost. Jaký je tedy můj další postup?

¹⁴⁸Holländer, Pavel: Materiální ohnisko Ústavy a diskrece ústavodárce. In: Právník č. 4, ročník CXLIV (2005), str. 326.

Přehled použitých zkratek

ABGB	Všeobecný zákoník občanský platný na dnešním území ČR v letech 1811 až 1949, 58	KDU–ČSL	Křesťanská demokratická unie - Československá strana lidová, 5
CIC	Kodex kanonického práva, 115	KGB	Kamitét gasdárstvėnoj bėzapásnosti, 19
Costa/ENEL	soudní spor u Evropského soudního dvoru č.6/64, 89	KHS	Krajská hygienická stanice, 110
ČR	Česká republika, 43	Konference	o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, 19
ČSFR	Československá federativní republika, 24	KSSS	Komunistická strana Sovětského svazu, 13
ČSSD	Československá strana sociálně demokratická, 5	KSČ	Komunistická strana českoslovrnska, 9
ČSSR	Československá socialistická republika, 9	KSČM	Komunistická strana Čech a Moravy, 29
EIA	posuzování záměrů na životní prostředí, 66	KUOK	Krajský úřad Olomouckého kraje, 68
EMEA	Evropská léková agentura, 100	MGIMO	Státní institut mezinárodních vztahů v Moskvě, 37
ES	Evropské společenství, 90	NATO	Organizace severoatlantické smlouvy, 1
FSB	Federální bezpečnostní služba RF, 37	NDR	Německá demokratická republika, 23
IPPDA	Investiční program na podporu drobných akcionářů, 67	NOZ	nový občanský zákoník, 56
JZD	jednotné zemědělské družstvo, 22	NSS	Nejvyšší správní soud, 46
		ODS	Občanská demokratická strana, 5
		OSN	Organizace spojených národů, 16

OSZ okresní státní zastupitelství, 5

RF Ruská federace, 37

SEFO Středoevropské fórum moderního umění, 6

SMOl statutární město Olomouc, 104

SRN Spolková republika Německo, 100

SSČ Slovník spisovné češtiny, 27

SSJČ Slovník spisovného jazyka českého z let 1960 - 1971, 10

SSM Socialistický svaz mládeže, 23

SSSR Svaz sovětských socialistických republik, 19–21, 23, 24, 91

ÚOOZ Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, 72

VTE energie vyráběná větrnými elektrárnami, 69

ZÚR OK Zásady územního rozvoje Olomouckého kraje, 70

Věcný rejstřík

ALNIUM s.r.o., 66
antikoncepce, 99

Bitva o Sevastopol, 120

Cosa Nostra, 57
církev, 15, 16, 32, 33, 36, 65, 101,
103, 113, 115

Černobyl, 19
Československá republika, 113
Česká republika, 115

dary Duchů svatého, 15, 33
demokratický centralismus, 11, 15,
78, 86, 91, 117–119
Diag Human, 57, 58
Dignitatis humanae, 32, 33
ding an sich - věci o sobě, 118

Edelmannův palác, iv, 5, 8, 130
ellaOne, 100

FINNEX, 67
Fondy národní obnovy, 34, 63

Hlas Ameriky, 21

Charta 77, 19–21, 23, 36
Charta lidských práv, 93
Charta OSN, 20

Jívová, 63, 65–70, 74, 76, 77, 79, 80,
111

Jízdárna Lazce, 105

Kocourovce, 1
koncil, 15, 32, 33
konstituční doktrína, 37, 42, 83, 90
konstituční moc, 41
Konstituční soud, 92
kostel sv. Bartoloměje v Jívové, 73,
74
Krym, 120
Kuba, 122
Kyjev, 120

Leningrad, 119
Libavá, 2, 19
Lidové milice, 21, 23
Lisabonská smlouva, 87, 89, 99
Listina základních práv a svo-
bod, 24, 25, 31, 33–35, 95,
114, 121

Litva, 37
Lomonosova univerzita, 92
Londýnská smlouva, 16, 90

manichejci, 98
Moskva, 92

NAMIRO, 104–106
Několik vět, 21
noviny, 21, 44, 58
Novorusko, 120
Nález Ústavního soudu, 46
ÚS 14/94, 34

- ÚS 19/93, 29, 32
ÚS 27/09, 43, 51, 106
- Oderské vrchy, 1
Olomouc, 1, 3–8, 45–47, 58, 63, 68,
69, 76–78, 80, 81, 84, 85,
104–106, 108, 110
olomoucká konference, 96
olomoucké zastupitelstvo, 103, 106
Olomoucký kraj, 66, 68–70, 105,
111
- Pacem in terris, 15, 24, 25, 33, 87,
89, 102, 108
Porajmos, 113
Potrefená Husa, 105
pozitivismus, 11, 94–98, 117–119,
121
právnícká fakulta, 55, 57, 58, 61
Přáslavice, 1
- Rada Evropy, 16, 33, 37, 90, 91
rovnice Edelmannaova paláce, 3, 105
- Řezno, 37
- Sevastopol, 120
správní soud, 45, 46, 49, 68, 84, 107,
114
SS-12b, 1
Sudety, 1, 63, 73, 74
Svobodná Evropa, 21
svrchovanost
církve, 115
lidu, 32
státu, 19, 25, 27, 34
zákona, 30, 32, 94, 96, 101, 107,
108
Ústavního soudu, 39, 116
SYNERGION, 67, 69, 70
SYNERGION Jívová s.r.o., 67, 69,
79, 111
- SYNERGION Červený kopec a.s.,
66
- Šternberk, 36, 63, 69, 74–76
Štrasburk, 37, 90
- Temp-S, 1, 19, 25, 65
triády, 57
- Ukrajina, 120
Úmluva o ochraně lidských
práv a základních svo-
bod, 16, 33, 37, 82, 88, 91,
92, 111
Ústava ČSSR, 10
Ústavní soud, 24, 29, 30, 32, 33, 35,
39, 41, 42, 44, 47, 52, 54, 57,
64, 82–84, 91, 99, 101, 107,
114
ústavní soudce, 25, 39, 43, 47, 61,
83, 85, 101
- Velká vlastenecká válka, 120
VENTUREAL Holding a.s., 66
Víděň, 21
Vítězný únor, 19
Všeobecná deklarace lidských práv,
33
- Yakuza, 57
- zločin, 29, 30, 56, 72, 76, 85, 86, 106,
110, 112, 120, 121
zločinec, 43, 100
- Židé, 113

Jmenný rejstřík

- Beneš, Edward, 63
Bobáková, Šárka, 7, 8, 103, 104, 106
Brabec, Richard, 72, 76
Brabenec, Richard – fiktivní postava, 72, 76
Bydlinski, Franz, 58, 59
Bártek, Dalibor, 40

Coj, Viktor, 119–121
Čehovská, Eva, 108

Dalík, Marek, 40
Daneš, František, 27
Dorazilová, Dana, 80
Dostál, Jan, 106

Entin, Mark, 37

Filipec, Josef, 27
Fischer, Jan, 87

Gorbačov, Michail Sergejevič, 19, 119
Gottwald, Jan, 106

Halík, Tomáš, 44
Hanáková, Marcela, 106
Hart, Herbert Lionel Adolphus, 38
Havel, Václav, 23
Hermes Trismegistos, 98
Hesová Milena, 69
Holländer, Pavel, 36, 37, 39, 40, 42, 84, 85, 94, 96

Holpuch, Jan, 106
Hrušínský, Rudolf, 22

Chovanec, Milan, 71

Jakeš, Miloš, 22
Jechová, Jaroslava, 80, 81
Jelínek, Pavel, 106
Jurečka, Marian, 72
Jurečka, Martin – fiktivní postava, 72, 76

Kūris, Egidijus, 36, 37, 39, 40, 61, 83, 90, 92, 94
Kūris, Pranas, 36
Kadlec, Karel, 105
Kalvoda, Jan, 58
Kant, Immanuel, 117–119
Kelsen, Hans, 58, 94, 96
Kindl, Milan, 57
Kirill patriarcha Moskvy a celé Rusi, 122
Klaus, Václav, 44, 51, 61, 62
Klokočka, Vladimír, 35, 117
Kocourek, Martin, 56
Kopecký, Miloš, 20
Králík, Antonín, 65
Králíková, Barbora, 106
Krátký Jaroslav, 106
Kühn, Zdeněk, 46
Kůrka, Vladimír, 51

Langer, Jiří, 66–68, 111

- Lata, Jan, 46, 47, 84, 85
Lenin, Vladimír Iljič, 117, 119
Liška, Jiří, 115
Luther, Martin, 101
Láníčková, Martina, 47, 85

Martin, Major, 106
Martinák, Jiří, 106
Mazurová, Hana, 68
Meladze, Konstantin, 120
Melčák, Miloš, 40, 42, 58, 83
Musil, Jan, 51

Nečas, Petr, 62, 72
Novotný, Martin, 5, 106
Němeček, Svatopluk, 76

Palach, Jan, 21
papež
 Benedikt XVI., 93–97, 100
 František, 122
 Jan XXIII., 15, 102
 Pavel VI., 32
Paroubek, Jiří, 41
Pavličenkova, Ludmila, 120
Peška, Pavel, 35
Pohanka, Michal, 40
Pokorný, Vladimír, 106
Poledníčková, Zdeňka, 80
Pospíšil, Jiří, 57, 85
Procházka, Petr, 106

Rozbořil, Jiří, 105, 106, 111
Rychetský, Pavel, 43, 44, 84, 85,
 100, 101, 108

Saastamoinen, Salla, 89
Snítily, Evžen, 40
Sobotka, Bohuslav, 71, 72
Solovjov, Vladimír, 118
sv. Augustin, 97, 98
Sókratés, 98

Škrabal, Pavel, 81
Šnevaš, Ladislav, 106
Ščudlík, Svatopluk, 106

Telc, Pavel, 80
Tesařík, Martin, 5
Tomažič, Ivan, 57
Topolánek, Mirek, 40
Topornin, Nikolajevič, 37
Tozi di Angelo, Igor, 106
Tumanov, Vladimír, 37

Vorobjov, Eduard Arkad'jevič, 25
Válková, Helena, 86

Wagnerová, Eliška, 41, 84, 85, 99
Wolf, Petr, 40

Zach, Martin, 67
Zachariáš, Jaroslav, 57
Zagorová, Hana, 22
Zeman, Miloš, 22, 71, 72
Zezulová, Jana, 85